

X Ka 134/13

UZASADNIENIE M. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al.(...) dokonał wspólnie i w porozumieniu z R. P. (1), A. P. (1), D. S. i innymi dotąd nieustalonymi osobami rozboju na osobie G. B. (1), w ten sposób, że bili pokrzywdzonego po całym ciele oraz uderzyli go szklaną butelką w głowę a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon marki N. (...) wraz z kartą pre paid O., zegarek T. (...), pieniądze w kwocie 200 złotych, portfel czarny skóropodobny wraz z dowodem osobistym o łącznej wartości około 1000 złotych, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

R. P. (1) został oskarżony o to, że:

w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) dokonał wspólnie i w porozumieniu z M. C., A. P. (1), D. S. i innymi dotąd nieustalonymi osobami rozboju na osobie G. B. (1), w ten sposób, że bili pokrzywdzonego po całym ciele oraz uderzyli go szklaną butelką w głowę a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon marki N. (...) wraz z kartą pre paid O., zegarek T. (...), pieniądze w kwocie 200 złotych, portfel czarny skóropodobny wraz z dowodem osobistym o łącznej wartości około 1000 złotych przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

A. P. (1) została oskarżona o to, że: w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al.(...) dokonał wspólnie i w porozumieniu z M. C., R. P. (1), D. S. i innymi dotąd nieustalonymi osobami rozboju na osobie G. B. (1), w ten

sposób, że bili pokrzywdzonego po całym ciele oraz uderzyli go szklaną butelką w głowę a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon marki N. (...) wraz z kartą pre paid O., zegarek T. (...), pieniądze w kwocie 200 złotych, portfel czarny skóropodobny wraz z dowodem osobistym o łącznej wartości około 1000 złotych, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k.

D. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) dokonał wspólnie i w porozumieniu z M. C., R. P. (1), A. P. (1) i innymi dotąd nieustalonymi osobami rozboju na osobie G. B. (1), w ten sposób, że bili pokrzywdzonego po całym ciele oraz uderzyli go szklaną butelką w głowę a następnie zabrali w celu przywłaszczenia telefon marki N. (...) wraz z kartą pre paid O., zegarek T. (...), pieniądze w kwocie 200 złotych, portfel czarny skóropodobny wraz z dowodem osobistym o łącznej wartości około 1000 złotych przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla W., w sprawie sygn. akt II K 1001/11:

I. oskarżonego **M. C.** w granicach oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) wraz z R. P. (1), A. P. (1) i D. S. wziął udział w pobiciu G. B. (2), narażając go swoim działaniem na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w

ten sposób że zadawał mu uderzenia rękoma i nogami po całym ciele i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. P. (1)** w granicach oskarżenia uznał za winnego tego, że

- w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) wraz M. C., A. P. (1) i D. S. wziął udział w pobiciu G. B. (2), narażając go swoim działaniem na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w ten sposób że zadawał mu uderzenia rękoma i nogami po

całym ciele i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (roku) i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

oraz tego, że

- w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) dokonał kradzieży butelki wódki (...) o wartości nie mniejszej niż 0,01 złotego i nie wyższej niż 200 złotych, czym działał na szkodę G. B. (2) i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona wykroczenia opisanego w art. 119 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 119 § 1 k.w. skazał go i wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu;

III. oskarżoną **A. P. (1)** w granicach oskarżenia uznał za winną tego, że w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) wraz z M. C., R. P. (1) i D. S. wzięła udział w pobiciu G. B. (2), narażając

go swoim działaniem na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w ten sposób że zadawała mu uderzenia rękoma i nogami po całym ciele i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

oskarżonego **D. S.** w granicach oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 5 września 2011 roku w W. u zbiegu ulic (...) i Al. (...) wraz z M. C., R. P. (1), A. P. (1) i D. S. wziął udział w pobiciu G. B. (2), narażając go swoim działaniem na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., w ten sposób że zadawał mu uderzenia rękoma i nogami po całym ciele, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla (...) za przestępstwo podobne - występki rozboju z art. 280 § 1 k.k. - w sprawie IV K 1800/06 i tak opisany czyn zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występkę określonego w art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **M. C.** w punkcie **I** (pierwszym) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 września 2011 roku do dnia 16 kwietnia 2012 roku

przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności; VI. na podstawie art. 63 § 1 na poczet orzeczonej wobec R. P. (1) w punkcie II (drugim) kary pozbawienia wolności zaliczył

okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6

września 2012r. do dnia 19 września 2012r., oraz od dnia 20 marca 2012r. do dnia 11 maja 2012r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **A. P. (1)** w punkcie III (trzecim) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 września 2011 roku do dnia 29 marca 2012 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec **D. S.** w punkcie IV (czwartym) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 6 września 2011 roku do dnia 11 maja 2012 roku przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.p.w. w zw. z art. 44 § 5 k.p.w. nakazał zwrócić na rzecz G. B. (2) dowód rzeczowy w postaci butelki szklanej 0,7 litra z etykietką (...) z zawartością płynu opisany pod poz. 1 wykazu dowodów rzeczowych „Drz” SIP 13377-13381/11 zamieszczonego na karcie 285 akt sprawy;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w całości i określa, że wchodzące w ich skład wydatki przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku złożyli: obrońca oskarżonego M. C., obrońca oskarżonego R. P. (2), obrońca oskarżonej A. P. (1), oskarżony D. S. i jego obrońca oraz prokurator.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. C., R. P. (1), A. P. (1) i D. S..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść polegający na uznaniu przez Sąd, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 158 § 1 kk, w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w szczególności zeznania pokrzywdzonego G. B. (2) oraz świadków- G. S. i M. K., oceniany zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, a przede wszystkim wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, iż zachowanie oskarżonych wypełnia ustawowe znamiona czynu z art. 280 § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe wniósł uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. P. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. P. (1) w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 4, art. 5 §2, art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez:

-rozstrzygnięcie na niekorzyść R. P. (1) nie dających się usunąć wątpliwości, wynikających z wyjaśnień oskarżonych i zeznań pokrzywdzonego,

na podstawie których to dowodów nie można ustalić, że oskarżony brał udział w pobiciu,

- bezpodstawne uznanie R. P. (1) za współsprawcę pobicia pomimo, że oskarżony ani razu nie uderzył pokrzywdzonego, natomiast stał w niesprecyzowanej odległości od miejsca pobicia i osób biorących udział w zdarzeniu, które miało dynamiczny przebieg, a pokrzywdzony uciekał i wszystkie osoby biorące udział przemieszczały się,
- brak ustalenia miejsca położenia butelki wódki „(...) i czasu, w którym oskarżony miał dokonać jej kradzieży, a także brak ustalenia precyzyjnej wartości tego mienia.

Na podstawie art. 427 §2 i art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miało wpływ na treść wyroku poprzez bezpodstawne ustalenie jakoby R. P. (1) zadawał G. B. (1) uderzenie rękoma i nogami po całym ciele.

Na podstawie art. 427 §1 kpk wniósł: o uniewinnienie R. P. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej A. P. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej A. P. (1). Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż A. P. (1) brała udział w pobiciu pokrzywdzonego, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi.

Na podstawie art. 427 § 1 kpk i 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. P. (1) od

przypisanego jej czynu.

Obrońca oskarżonego D. S. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu D. S. bezwzględnej kary dwóch lat pozbawienia wolności wynikającą z niesłusznego nie zastosowania przez Sąd środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary wolności przez nieuwzględnienie ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących na podstawie dyrektyw zawartych w art. 53 k.k., takich jak postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się po popełnieniu przestępstwa, w szczególności wyrażenie skruchy oraz stopnia przyczynienia się pokrzywdzonego do popełnionego czynu, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu D. S. kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, nakazującym zwracać szczególną uwagę na okoliczności czynu i sposób działania sprawcy po popełnieniu przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zawieszenie wykonania kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla W. w W.z dnia 10 października 2012r., sygn. akt II K 1001/11 na okres 5 lat tytułem próby.

Ponadto orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisów postępowania karnego, a mianowicie art. 626 § 1 k.p.k. poprzez nie określenie w jakim zakresie i kto ponosi koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez określenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu na rzecz obrońcy oskarżonego D. S..

Oskarżony D. S. zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść. Wniósł o zmianę wyroku z 2 lat pozbawienia wolności na karę 2 lat z warunkowym zawieszeniem tego wyroku na okres próby 5 lat.

Obrońca oskarżonego M. C. zaskarżył wyrok w całości na korzyść w/w oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę prawa procesowego, a mianowicie:

- art. 399 kpk poprzez niepoinformowanie stron na rozprawie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej oraz wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o art. 158 kk;
- art. 174 kpk poprzez dokonywanie ustaleń faktycznych w oparciu o treść notatek urzędowych bez przesłuchania osób, które je sporządziły,
- art. 5 § 1 i 2 kpk, poprzez przyjęcie, przekraczając swobodną ocenę dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżony M. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu m.in poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego G. B. (2) co do jego relacji w zakresie przebiegu zdarzenia pomimo ich niekonsekwencji i sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym,
- art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez odmówienie wiary wyjaśnieniom M. C. i tym samym przyjęcie, że brał on udział w pobiciu pokrzywdzonego G. B. (2) podczas gdy oceniając ten dowód z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego należy

dojść do wniosku, że oskarżony M. C. nie uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonego, zaś jego udział w zdarzeniu był bierny, marginalny i przypadkowy,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- przyjęciu, że oskarżony M. C. zadawał pokrzywdzonemu G. B. (2) uderzenia rękoma i nogami po całym ciele podczas gdy sam pokrzywdzony G. B. (2) na rozprawie w dniu 19 września 2012 r. nie rozpoznał M. C. jako sprawcy jego pobicia i nie przypominał sobie, aby ten brał udział w zdarzeniu.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej na wypadek gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższego zarzutu, dodatkowo zarzucił:

III. rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 1 (jednego) roku bezwzględnej kary pozbawienia wolności jako nieadekwatną do celów kary,

IV. brak uwzględnienia okoliczności łagodzących m.in. młody wiek oskarżonego (młodociany), uprzednią niekaralność- rzutujących na wymiar kary, w rezultacie czego Sąd wymierzył M. C. karę 1 roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia kary. Taki wymiar kary stanowi niewątpliwie naruszenie art. 54 1 § k.k.

W chwili obecnej Sąd winien przyjąć pozytywne prognozy względem M. C. m.in. ze względu na jego powrót do domu rodzinnego, podjęcie leczenia, wznowienie edukacji a także wykonywanie drobnych prac dorywczych mających na celu przyczynianie się do budżetu rodzinnego, wystarczający czas spędzony w izolacji (8 miesięcy)

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego

M. C. od przypisanego mu czynu, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem, wobec jego uprzedniej niekaralności, a także posiadania statusu młodocianego. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego obrony z urzędu według norm przewidzianych, jednocześnie oświadczył, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora, obrońców oskarżonych były zasadne i spowodowały uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Rejonowy dopuścił się przy rozpoznaniu niniejszej sprawy, zarówno obraży przepisów postępowania, jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na jego treść.

Błąd w ustaleniach faktycznych {error facti} przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności") (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, 2003, wyd. III, komentarz do art. 438).

Organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 1990 roku, w sprawie sygn. akt WRN 149/90 (publ. OSNKW 1991/7-9/41) „przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodność innych pozostaje pod ochroną art. 4 § 1 d.k.p.k. (art. 7 k.p.k. z 1997 roku) m.in. wtedy, gdy:

1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 357 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k.);

2. stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 3 § 1 k.p.k.);

3. jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 372 § 1 pkt 1 k.p.k.)."

Sąd Okręgowy w pełni podziela wyżej przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego.

Nie przesądzając w tym miejscu kwestii winy oskarżonych ani kwalifikacji prawnej czynu stwierdzić należało, iż Sąd I instancji błędnie przyjął, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na sprawstwo oskarżonych, natomiast przedstawiona przez Sąd Rejonowy argumentacja w tym zakresie, w ocenie Sądu Okręgowego, jest nieprzekonująca.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 5 września 2011 r. R. P. (1) oraz M. C. spotkali się w klubie (...). Po wyjściu z klubu, mężczyźni udali się w kierunku sklepu monopolowego, położonego przy ul. (...). (...) Po opuszczeniu sklepu monopolowego udali się w kierunku dworca kolejowego (...). W tym samym czasie D. S. A. P. (1) wraz z nieokreślonymi osobami siedzieli na ławce w parku, znajdującym się w W. przy ul. (...). Naprzeciwko nich, na ławce nieopodal siedział G. B. (2) w towarzystwie nieokreślonych osób. W pewnym momencie G. B. (2) poczęstował D. S. oraz osoby mu towarzyszące alkoholem. Po jakimś czasie, G. B. (2) podszedł do A. P. (1) i używając wulgarnych słów, złożył jej propozycję obcowania płciowego. A. P. (1) nie wyraziła na to zgody. Następnie A. P. (1) powtórzyła D.

(...) słowa wypowiedziane przez G. B. (2). D. S., usłyszawszy te słowa, wstał z ławki i podszedł do G. B. (2). Uderzył go swoją głową w jego głowę. G. B. (2) oddalił się, po czym powrócił w rejon przejścia podziemnego Dworca (...). Tam znajdowali się A. P. (1), D. S. oraz kilkoro innych nieokreślonych osób. D. S. zobaczywszy G. B. (2), poinformował swoich współtowarzyszy o propozycji, złożonej przez ww. jego narzeczonej, co spowodowało pościg za uciekającym G. B. (2). Ww. dogonili go w zachodnim zejściu podziemi Dworca (...) (...) przy zbiegu ul. (...) z (...). Otoczyli pokrzywdzonego i zaczęli zadawać mu uderzenia rękoma i nogami po całym ciele. Stojące tam osoby nawoływały do bicia G. B. (2). W pewnym momencie A. P. (1) podeszła do ww. i uderzyła go z otwartej dłoni w twarz. Również D. S. zadawał ciosy. Nieokreślona osoba uderzyła G. B. (2) pustą, szklaną butelką. Wśród osób, które zadawały G. B. (2) uderzenia był również M. C. oraz R. P. (1), który jedynie stał obok osób bijących i nawołujących do dalszego uderzania pokrzywdzonego. Podczas ucieczki G. B. (2) poinformował telefonicznie policję o usiłowaniu rozboju na jego osobie.

Ustalenia faktyczne w tym zakresie kwestionuje prokurator, wskazując, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje ustawowe znamiona czynu z art. 280 § 1 kk, również obrońca oskarżonej A. P. (1) zarzucając Sądowi Rejonowemu błędne przyjęcie, iż oskarżona A. P. (1) brała udział w pobiciu pokrzywdzonego. Skarżący podnoszą także sprzeczności dotyczące miejsca zaistniałego zdarzenia. Błąd w ustaleniach faktycznych kwestionuje również obrońca oskarżonego R. P. (1) poprzez bezpodstawne ustalenie, iż oskarżony R. P. (1) zadawał pokrzywdzonemu uderzenia rękoma i nogami po całym ciele. Zarzuty w takim kształcie uznać należy za

zasadniczo słuszne, zwłaszcza, że uzasadnienie Sądu I instancji faktycznie nie zawiera wystarczających rozważań prawnych w tym przedmiocie.

Sąd Rejonowy przy tak ustalonym stanie faktycznym sprawy, opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego D. S. oraz oskarżonej A. P. (1) dokonał zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanym oskarżonym czynów i przyjął, iż wyłączną przyczyną pobicia pokrzywdzonego była chęć odwetu za obelżywą propozycję skierowaną wobec oskarżonej A. P. (1), a nie zamiar zaboru cudzej rzeczy. Jednakże jak wynika z zeznań pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym wynika, że został on pobity i okradziony (vide protokół przesłuchania k. 79). Należy zwrócić także uwagę na zeznania funkcjonariusza Policji, który wskazał, iż pokrzywdzony poinformował, że w podziemiach Dworca (...) został zaatakowany i okradziony (k. 19). Także z zeznań świadka G. S. aczkolwiek nie mającego bezpośredniego związku z zaistniałym zdarzeniem jednakże znajdującego jego przebieg z relacji pokrzywdzonego wynika,

iz pokrzywdzonemu skradziono telefon. W tym miejscu należy także podkreślić, iż niezrozumiałe jest przyjęcie przez Sąd Rejonowy faktu, iż pokrzywdzony zdołał zadzwonić na Policję i zgłosić fakt przestępstwa rozboju na jego szkodę, co w ocenie Sądu Rejonowego miało również świadczyć o braku kradzieży telefonu, skoro bezpośrednio po ataku na jego osobę stracił przytomność i odzyskał ją dopiero w szpitalu. Powyższe okoliczności obligują zatem Sąd Rejonowy do przeanalizowania zarzucanej i przypisanej oskarżonym kwalifikacji prawnych. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy również nie sprostął tym wymogom i uzasadnienie nie daje odpowiedzi, z jakich przyczyn zachowanie wszystkich oskarżonych zostało uznane za pobicie, na co słusznie zwrócił uwagę prokurator w swej apelacji.

Trzeba mieć przy tym na uwadze, iż istotą współsprawstwa jest podział ról przy realizacji wspólnie obranego celu, co praktycznie oznacza, iż nie każdy sprawca wykonywać musi własnoręcznie znamiona określone w danym typie

przestępstwa (w tym przypadku: używa przemoc, kradnie), niemniej jednak w przypadku, gdy nie realizuje on tych znamion konieczne jest szczegółowe ustalenie, na czym polegał wkład w popełnieniu przestępstwa i czy było to na tyle istotne wspieranie działających „własnoręcznie”, iż takie zachowanie traktować należy w kategoriach współsprawstwa, a nie przykładowo pomocnictwa, czy też zachowania irrelevantnego z punktu widzenia prawa karnego. Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że istota współsprawczego współdziałania może polegać na podjęciu takiego zachowania, które dopełnia zachowanie innych uczestników postępowania w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecyduje o popełnieniu przestępstwa, ale niezbędne jest wykazanie świadomości wspólnego popełnienia przestępstwa oraz istotności tego konkretnego zachowania w popełnieniu przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000 r., II AKa 70/00, Prok. i Pr. 2001/5/24; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 listopada 2000 r., II AKa 169/00, Prok. i Pr. 2001/6/13).

Sąd Rejonowy winien również przeanalizować ponownie przebieg zdarzenia mającego miejsce w dniu 5 września 2011 r. Trzeba mieć na uwadze, iż przedmiotowe zdarzenie miało przebieg dynamiczny, pokrzywdzony po pierwszym incydencie oddalił się od sprawców, następnie został ponownie zaatakowany i uciekał. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż w akcie oskarżenia jest mowa o jednym zdarzeniu, które miało miejsce u zbiegu ulic (...) i Al. (...) natomiast z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, iż mamy do czynienia z kilkoma zdarzeniami, które miały miejsce w różnych punktach miasta w różnym czasie. Sąd Rejonowy nie wyjaśnił także udziału oskarżonego R. P. (1) w przebiegu zdarzenia. Ustalił jedynie bowiem, iż oskarżony był obecny na miejscu zdarzenia, stał obok osób bijących i nawołujących do dalszego uderzania pokrzywdzonego. Przy tak ustalonym stanie faktycznym nie jest możliwe precyzyjne ustalenie jaka była rzeczywiście rola oskarżonego w przebiegu zdarzenia i przypisanie temu oskarżonemu winy

w zakresie czynu przypisanego, jak i, co trzeba uznać ze dalej idące - w zakresie czynu zarzucanego, uznać należy za przedwczesne.

Opisane wyżej okoliczności sprawiły, że Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Z uwagi na uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy uznał za przedwczesne rozstrzygnięcie zarzutu zawartego w apelacjach obrońcy oskarżonego D. S. rażącej niewspółmierności kary (por. wyrok SN z 05.05.1991 r. II KR 127/90, wyrok SN z 04.10.2005 r. V KK 241/05).

Zatem przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy rozważy kwestię kwalifikacji prawnej czynu w szczególności podejmie decyzję, co do potrzeby zmiany kwalifikacji czynu zaproponowanej w akcie oskarżenia, jak również rozważy kwestię czasu popełnienia przestępstwa, rolę oskarżonych w przebiegu zdarzenia, przeprowadzając w tym zakresie postępowanie dowodowe.

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd podda wnikliwej i wszechstronnej ocenie przy zachowaniu dyrektyw określonych w art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k., dążąc do poczynienia precyzyjnych ustaleń w zakresie znamion zarzucanego oskarżonej czynu. Sąd wyda stosowne do wyników postępowania rozstrzygnięcie, a w razie potrzeby

sporządzi uzasadnienie w sposób zgodny z treścią art. 424 k.p.k. umożliwiający Sądowi wyższej instancji kontrolę orzeczenia i zaprezentowanego przez sąd I instancji rozumowania.

Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońców z urzędu kwoty po 420 zł powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.